

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ἕως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σφραγισμῶ, ἀληθεὶς παρυσχὸν εἰς τὴν χάσάν ἡμῶν ἀσπασίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Παιδαγωγικοῦ Καντονιστικοῦ Σχολείου, ἕως ἀνάγνωσται ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ Ἐσωτερικὸς Ἔξωτερικὸς Ἔτησις . . . . . δρ. 16.— Ἔτησις . . . . . δρ. 20.— Ἑξάμηνος . . . . . > 8,50 Ἑξάμηνος . . . . . > 10,50 Τρίμηνος . . . . . > 4,50 Τρίμηνος . . . . . > 5,50 ἂν συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.		ΕΚΑΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1878 ΙΑΡΥΘΗΣ — ΣΕΛΑΣΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΤΥΝΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐσωτερικ. λεπ. 40. Ἐξωτερικ. λεπ. 45 Φέλλοι προσηγορευμένων ἐτην, ἡμισίος λεπ. 40 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὅδὸς Ἐφραϊμίδου ἀρ. 98, παρὰ τὸ Βαγδάκιον.
Περίοδος Β'. — Τόμος 27ος		Ἐν Ἀθήναις, 1 Δεκεμβρίου 1920	Ἔτος 42ον. — Ἀριθ. 35

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' (Συνέχεια)

Ἀπὸ τῆς 25 τοῦ μηνός, οἱ βροχές δὲν ἔπαυαν. Καὶ ἦταν βροχές ραγδαίες, μὲ δυνατὸ ἄνεμο καὶ μὲ τρικυμία. Κάθε ἐκδρομὴ ἦταν τότε ἀπαγορευμένη. Δὲν ἐβγαίνοντο πρὸς τὴν αὐλὴν, γὰρ νὰ περὶτοῦσαν καὶ λίγες φροντίδες. Ἐπειτα ἦταν οἱ δουλειῆς τοῦ σπιτιοῦ, ἡ κατασκευὴ τῶν κονιασμάτων (*) καὶ τοὺς ἀπασχολοῦσαν. Καὶ κάποτε, ὅταν ξηνοίγετο οὐρανός, πηγαίναν καὶ ψάρευαν, τότε στὸ στόμιον τοῦ ρέματός τῶν Τσακαλιῶν, τότε στοὺς παραθαλάσσιους βράχους τοῦ Φελσενγάμ.

Τὴν πρώτην ἑβδομάδα τοῦ Ἰουνίου ὁ καιρὸς χειροτέρευσε ἀκόμη. Στιγμὴ σχεδὸν δὲν ἔπαυε ἡ βροχὴ, τότε σιγανή, τότε κατακλυσμῆς. Ὅτε στὴν αὐλὴν δὲν μποροῦσαν τότε νὰ βγαίνουν χωρὶς ἀδιάβροχο. Τὸ περιβόλι, οἱ ἄγροι, οἱ φυτεῖες, ὠπέφεραν δεινὰ ἀπὸ τὰς τελεσίωτες αὐτὰς νεροποντὰς. ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ βράχου, καὶ στὰ σπλάγχνα τοῦ ἦταν σκαμμένο τὸ Φελσενγάμ, ἔπεφταν ἕνα σωρὸ νεροσυρμῆς, μὲ κρότον, σάν τόσο μικροὶ καταρράκτες.

Ἄν καὶ κανεὶς δὲν ἐβγαίνει ἔξω, καρὰ σάν ἦταν μεγάλη ἀνάγκη, οἱ ὠρες περνοῦσαν χωρὶς στενοχώρια. Ἀνάμεσα εἰς τοὺς οἰκογενεῖς ἐβασίλευε ὁμόνοια καὶ ὁμοφωνία, ὥστε ποτὴ νὰ μὴ γενιέται φιλονεικία. Περιστὸ νὰ ποῦμε γιὰ τὴν εἰλικρινῆ φιλίαν καὶ ἔνωσιν τὸν κ. Ζερμάτ με τὸν κ. Οὐόλστον, καθὼς καὶ τῆς γυναίκας τους, τόσο σύμφωνες καὶ ἀγαπημένες. Ὁ Τζάκ, πάντα φαιδρός, πάντα ζωηρός καὶ εὐχαριστήμενος, ἕνα μόνον παραπονοεῖχε: ὅτι δὲν μποροῦσε τώρα νὰ ἱκανοποιῇ τὰ κυνηγετικὰ του ἐν-

στικὰ. Ὅσο γιὰ τὸν Ἐρνέστο καὶ τὴν Ἄννα, οἱ γονεῖς τους εἶχαν παρατηρήσει ὅτι τοὺς ἔδανε ἕνα αἰσθηματικὸν ζῶηρον ἀπὸ ἀπλῆ φιλίαν.

Ἡ Ἄννα, δεκαεπτὰ χρονῶν τότε, σοβαρὴ, φρόνιμη, μετρημένη, ἐξοπνη δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ ῥέση στὸν ἐπίσης σοβαρὸ καὶ φρόνιμο Ἐρνέστο. Τὰ παιδιὰ ταίριαζαν στὴν ἐντέλεια. Καὶ μὲ πολλὴν τοὺς εὐχαρίστησε οἱ δύο οἰκογενεῖς ἔβλεπαν αὐτὸ τὸ αἰσθηματικὸν καὶ ἴσως μὴ μέρη, ἀργὰ ἡ γρηγορα, θὰ ἐσφιγγε ἀκόμη περισσώτερον τοὺς δεσμούς τους. Ἄλλ' ἄφιναν τὰ πράγματα νὰ τρέχουν μόνον τους. Εἶχαν

καιρὸ, δὲν τοὺς ἐδίαζε τίποτα. Ἐπειτα ἔκρεπε νὰ γυρίσῃ καὶ ὁ Ζιφίας, καὶ θὰ ἔφερνε τὸν Φρίτς καὶ τὴν Τζέννυ παντρημένους. Μόνον ὁ Τζάκ ἔκανε κάπου κάπου κανένα ὑπαινιγμὸν. Ἄκακο ὅμως, γιὰτὶ, μὲ τὴν ἰδέαν καὶ εἶχε αὐτὸς νὰ μὴν παντρευτῆ ποτὴ, δὲν ἐζήλευε καθόλου τὸν Ἐρνέστο, καὶ εὐτύχησε νὰ παντρηθῆ ἕνα τόσο καλὸ κορίτσι σάν τὴν Ἄννα Οὐόλστον.

Στὰ γεύματα, στὶς βεγγέρες, πάντα οἱ ἀπόντες ἀποτελοῦσαν τὸ θέμα τῆς συνομιλίας. Δὲν ξεχνοῦσαν οὔτε τὸν συνταγματάρχην Μόντρον, οὔτε τὸν Τζέιμς, οὔτε τὴν Σουζάνα Οὐόλστον, οὔτε τὴ Ντόλλ, οὔτε τὸ Φραγκίσκο, κανέν' ἀπὸ τοὺς ἐκείνους. θάκαναν τὴ Νέα-Ἐλδοτὶν δευτέρην πατρίδα τους.

Ἐνα βράδυ, ὁ κ. Ζερμάτ ἔκαμε τὸν ἀκόλουθον ὑπολογισμὸν:

— Σήμερα ἔχουμε 15 Ἰουνίου.

Ὁ Ζιφίας ἔφυγε εἰς 20 τοῦ περασμένου Ὀκτωβρίου, ἀρα λείπει ἐκτὼ μηνες σωστούς. Ὅσα ἐτοιμάζεται λοιπὸν τώρα νὰ φέρσῃ εἰς εὐρωπαϊκὰς θάλασσας, γιὰ νὰ μῆσιν στὸν Ἰνδικὸν Ὠκεανόν.

— Τί λὲς ἐπὶ, Ἐρνέστε; ῥώτησε ἡ κυρία Ζερμάτ.

— Λέω ὅτι, λογαριάζοντας καὶ τὸν καιρὸν καὶ ἐμεινεν στὸ Ἀκρωτήρι, ἡ κορβέττα θὰ μπόρῃ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν Ἀγγλίαν σὲ διάστημα τριῶν τῶν πολὺ μηνῶν. Ἄλλο τόσο θὰ χρειαζόταν γιὰ νὰ γυρίσῃ. Ἄλλ' ἀφοῦ εἶχαμε συμφωνήσει νὰ λείψῃ ἕνα χρόνον ὀλόκληρον, θὰ θέλησε νὰ μείνῃ ἕξ μηνες τοῦλάχιστον εἰς τὴν Εὐρώπην. Καὶ συμπεραίνω, πῶς ἐκεῖ θὰ βρισκεται ἀκόμη.

— Ὅπως δὴ ποτε, τώρα θὰ ἐτοιμάζεται γιὰ ταξεῖδι, εἶπε ἡ Ἄννα.

— Πολὺ πιθανόν! ἀποκρίθηκα ὁ Ἐρνέστος.

— Ἀλλὰ μπορεῖ καὶ νὰ συντόμευσεν τὴν διαμονὴν τῆς εἰς τὴν Ἀγγλίαν, παρατήρησε ἡ κ. Οὐόλστον.

(*) Τὰς ἐτικῆς 35ου φύλλου, σελ. 264.

* Ὁ κ. Ζερμάτ ἐπῆρε κείνον τὸ χαλίκι...

— Κι' αυτό πιθανόν! άποκρίθηκε ο Έρνέστος. "Αν και έξη μήνες δεν ήταν μεγάλη προθεσμία για όσα είχε να κάνει εκεί. Ξέρете, οι λόρδοι του Ναυαρχείου μας δεν διεκπεραιώνουν γρήγορα τις υποθέσεις...

— "Ας είναι, είπε ο κ. Ζερμάττ, όταν πρόκειται περι κατοχής...

— Η ύπόθεση τελειώνει άψε-αδύσει συμπλήρωσε ο Τζάκ. Το ξέρετε ότι κάνουμε ένα ωραίο δώρο στην πατρίδα σας, κύριε Ουόλστον;

— Συμφωνώ, αγαπητέ μου Τζάκ.

— Και όμως ήταν/ μια καλή εύκαιρία, για νάρχιση κι' η αγαπητή μας Έλβετία να κάνει άποικίες... Ένα νησί που έχει όλα τα φυτικά και τα ζωικά κλυτή της θερμής ζώνης... Ένα νησί τόσο καλά τοποθετημένο στη μέση του Ίνδικου Ωκεανού για το έμποριο με την άπωτατη Άσία και με τον Ειρηνικό...

— Πάλι πήρε δρόμο ο Τζάκ, σά να ταν καβάλλα στον Μπροβιμερ ή στον Λαίχτρος Ι εφάναζε ο κ. Ουόλστον.

— Τι βγαίνει λοιπόν από τους λογαριασμούς που κάναμε για τον Ει ρ ί α; ρώτησε η Άννα τον Έρνέστο.

— Όσι τις πρώτες ημέρες του Ιουλίου, το βραδύτερο, άποκρίθηκε ο νέος, θα κάνει πανιά για να γυρίση εδώ με τους αγαπημένους μας και με δευους άλλους άποίκους θάπορσίσουν να τους ακολουθήσουν. Θα πάη πρώτα στο Άκρωτήρι, όπου θα μείνη ίσως ως τα μέσα Αυγούστου. Ωττε δεν λογαριάζω να τον ιδώ να προβάλλη από το Άκρωτήρι της Ψεύτικης Έλπίδας παρά κατά τα μέσα του Οκτώβρη.

— Άκόμα τέσσερις άτέλειωτοι μήνες! φιδύρισε η κυρία Ζερμάττ. . . Τι μαρτύριο να συλλογίζεται κανείς ότι ταξειδεύουν στον ώκεανό εκείνοι που αγαπά !... Ο Θεός να τους φυλάη!

"Αν οι γυναίκες δεν έχαναν ούτε ώρα, άπασχολημένες με τις εργασίες του σπιτιού, δεν πρόκει να ύποθεση κανείς πως οι άνδρες άμεναν άργοι. Συχνότατα άνηγοσαν οι κρότοι του σιδηρουργείου και του τόνου. Ικανώτατος μηχανικός ο κ. Ουόλστον, ώδηγοσε και τους άλλους να κατασκευάζουν μαζί του διάφορα χρήσιμα πράγματα, προωρισμένα να συμπληρώσουν το ύλικό του Φελσενχάιμ.

"Υστερ άποφασίσθηκε και το κτίσιμο της εκκλησίας. Το ζήτημα της τοποθεσίας έδωσε άφορμή σε πολλές συζητήσεις. Άλλοι την ήθελαν στην παραλία, στα μέσα του δρόμου από το Φελσενχάιμ ως το Φαλκενχόρστ, για να μπορούν να πηγαίνουν με την ίδια εύκολία κι' από τις δυο κατοικίες. Άλλοι προτιμούσαν μια θέση πιο προφυλαγμένη από τους ανέμους και τα κύματα κι' επέμεναν να

κτισθή κοντά στο ρέμμα των Τσακαλιών πέρ' από τον καταρράκτη. Άλλά η κυρία Ζερμάττ κι' η κυρία Ουόλστον έχριαν, με το δική τους, πως εκεί θάταν πολύ μακριά. Και στο τέλος άπόφασισαν να την κάνουν δίπλα στο λαχανόκηπο, 'ς ένα μέρος που το προφυλαγαν άρκετά οι ψηλοί βράχοι.

Ο κ. Ουόλστον έπρότεινε τότε να μεταχειρισθούν ύλικά πιο στερεά και πιο διαρκή από ξύλο και μπαμπού. Γιατί άφρανα να μη κτίσουν την εκκλησία με πέτρες ή με χαλίκια της άκρογιαλιάς, όπως το κανουν στα παραθαλάσσια χωριά; Όσο γι' ασβέστη, εύκολα θα μπορούσαν να κατασκευάσουν από τα κογγύλια, αφού τα έψηγαν πρώτα στο ρούβρο, για να φύγη το άνθρακικό όξύ.

Αυτή λοιπόν την εργασία έκαναν όταν το συγχορώσε ο καιρός, και λογαριαζαν πως θα τους έφθαναν τρεις μήνες για να την τελειώσουν.

Τον Ιούλιο, που είναι η καρδιά του χειμώνα σ' εκείνα τα μέρη, δεν μπορούσαν σχεδόν καθόλου να βγαίνουν έξω. Τα στοιχεία έπάλατιαν με μανία άφάνταστη. Θεόρατα σηκωνόνταν τα κύματα και κτυπούσαν τους βράχους της άκρογιαλιάς. Πόσες φορές δεν περνούσαν πάνω απ' το γρανιτινό τοίχο και δεν έδρεχαν τα δένδρα που ήταν από πίσω! Ήταν ώρες που από τη βροχή, την τρικυμία και την καλλιέρροια, τα νερά του ρέμματος των Τσακαλιών σπρωγόνταν ως την καταρράκτη κι' άπειλούσαν να ξεχειλίσουν εκεί και να καταστρέψουν όλες τις ρυτίδες του Βάλντεγκ. Γι' αυτό ο κ. Ζερμάττ άναγκάσθηκε να κόψη προσωρινά τον άγωγό που ένωανε το ρέμμα με τη λίμνη των Κόκνων. Άνησυχίες έπίσης προξενούσε κι' η πινάσσα στο βάθος του όρμισκου. Πολλές φορές πήγαν να ιδούν αν οι άγκυρες βαστούσαν καλά ή να διπλασιάσουν τα σχοινιά, για να κοφύγουν κινμιά σύγκρουση με τους βράχους.

Όπωςδήποτε, εδώ δεν έγεινε καμιά σκουδαία ζημία. Άλλά σε τι κατάσταση θα βρισχόνταν τόλλα κτήματα, το Βάλντεγκ προπάντων και το Πρόσπεκτ Χίλλ, πιο έκθεθειμένα από το Φελσενχάιμ, επειδή ήταν κοντά στην άκρη εκείνη, που τη κτυπούσε ή θύελλα με τη μεγαλύτερη μανία; Γι' αυτό ο κ. Ζερμάττ, ο κ. Ουόλστον, ο Έρνέστος κι' ο Τζάκ θέλησαν να έπωφεληθούν από ένα διάλειμμα της μεγάλης κακοκαιρίας, για να πάνε ως το Άκρωτήρι της Ψεύτικης Έλπίδας.

Οι φόβοι τους δεν ήταν μάταιοι. Τα δυο εκείνα κτήματα είχαν ύποστη ζημίες σημαντικές και χρειαζόταν πολλή εργασία για να ορθωθούν.

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΕΜΟΡΑΝΔΙΟ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Ο ΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Η ζέστη άναγκάζει τη μαμά, μόλις βασιλέψοι ο ήλιος, να βηγή λίγο στο μπαλκόνι να πάρη τον άέρα της. Τι δροσιά ύστερα από την άπελπιστική ζέστη μιας δλόκληρης καλοκαιριάτικης μέρας!

Κάποια συζητημένα όμως κλαμάτα πίσω από την κουρτίνα της πόρτας, άναγκάζουν τη μαμά να μη νά ιδώ. "Ο καιμένος ο Τάκης! γιατί του άφίνει ή μαμά μόνο; θέλει κι' αυτός να ιδώ τον κόσμο που περνάει!

Το μπαλκόνι βλέπει σ' ένα μεγάλο δρόμο με ζωηρή κίνηση αυτοκίνητα, άμάξια, τράμ φεύγουν με άπίστευτη γηγοράδα μπροστά στα έκπληκτα του Τάκη μάτια. Μά σε λίγο ο Τάκης, στην άγκαλιά της μαμάς, άρχίζει να ταραζείται' τα ποδαράκια του, σαν να τα γαργαλννε μυρμήγκια από κάτω, δεν έννοούν να μείνουν κέντε λεπτά ήσυχα θέλει να καταβη κάτω, να περπατήση, να τρέξη, να πηδήση από τη μιά άκρη του μπαλκονιού ως την άλλη... Τεντώνει το σώμα πίσω και ζητάει να γλυστρήση από τα χέρια της μαμάς κάτω.

Η μαμά όμως φοβάται μη γλυστρήση στο μάρμαρο και πέση άνάσκαλα ή χτυπήση στα σίδερα: "Όχι, πουλάμ μου, κάτσε πάνω μου να σου πώ ένα παραμύθακι... Νά, για κοιτάζε αυτό το αυτοκίνητο. . . τι μεγάλο που είναι, τί φωτερά μάτια έχει! . . Νά, ιδέ, σερμάττσε στο μεγάλο σπίτι μπροστά! Έκει στο πλαί, στην άλλη πόρτα τη χαμηλή είναι το σπιτάκι του" το περιμένει μέσα εκεί η μαμά του ή καλή. Τώρα θα μπή, θα κλείση τα ματάκια του, θα φιλήση τη μαμά του και θα κοιμηθή γλυκά-γλυκά. Δεν θέλεις και σέ, άγάπη μου, να μ' άκοιψς, όπως και το αυτοκίνητο την καλή μαμά του;

Ο Τάκης δεν άπαντάει στην τελευταία έρώτηση. Τον ένδιαφέρει τώρα να ιδώ το αυτοκίνητο που θα μπή στην καμαρούλα του. Το έχει τόσες φορές παρακολουθήσει αυτό το θέαμα και ποτέ δεν το χόρταινει: Θάνοιξη διάπλατα ή πλατεία και χαμηλή πόρτα' το άμάξι θα προχωρήση σιγά πίσω-πίσω, θάνεβη το πεζοδρόμιο, θα χαθή μες την πόρτα, και μόνο τα μάτια του θα λάμπουν στον άπέναντι τοίχο, ως που να σβύσουν κι' αυτά άπότομα. Τι παράξανο! Τοσ Τάκη τα μάτια ποτέ δεν κλείνουν έτσι έξωφρα, άλλά σιγά-σιγά βαραίνουν και σφιλίζουν.

Μά' για κοιτάζει! Το κακό αυτοκίνητο δεν άκούει τη μαμά του, δεν πάει σπιντάκι του να κοιμηθή, — και είναι τόσο άργά! Τ' άστέρια έχουν βηγή με

τον όρανό. . . Μόνο παίρνει πάλι φάρα και φεύγει γρήγορα, μ' άνοιχτά μάτια μακριά, μακριά... και χάνεται μέσα στη σκόνη!

"Άχ, κακό αυτοκίνητο! Τι να σου κάνει τώρα ή μαμά για τέτοιο κακό παράδειγμα παρακλής που έδειξες!

Νά, τώρα ο Τάκης κλαίει' θέλει να ιδώ το αυτοκίνητο να μπαίνη στο σπίτι του' θα περιμένη στο μπαλκόνι ως που να ξαναέρη πάλι. Δεν άκούει τη μαμά που θέλει να τον πάρη μέσα να τον κοιμήση. — "Όχι! Κι' ο Τάκης είναι κακός, όπως και το αυτοκίνητο που δεν άκούει τη μαμά του! . . ."

Τα δάκρυα βαστούν λίγην ώρα, ως που πια κουρασμένο ένα κεφαλάκι θά βρη στην άγκαλιά της μαμάς μια γλυκιά φωνιά ύπνου και ήρεμης άνάπαυτης...

ΙΩΑΝΝΗΣ Θ. ΚΑΚΡΙΑΗΣ

ΟΙ ΤΡΙΤΟΙ

Κωμωδία Μονόπρακτη
(Συνέχεια και τέλος' ίδε σελ. 267)

ΦΙΛΙΤΣΑ (μόνη της κι' αυτή). — Πάλι καλά που δεν είπε και τη συνέχεια της ιστορίας του μαντηλιού. (Στη Μαργαρίτα). Το βρήκα όμως άμέσως, εδώ στο τραπέζι, κι' ερχόμουν μέσα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: — Έλα λοιπόν, πάμε και θέλουν να τους παίξω πιάνο. (Φεύγουν. Μπαίνει η Κούλα. Άκούεται η βήση πού πιάνου.)

ΣΚΗΝΗ VIII

ΚΟΥΛΑ (τραβώντας προς τη βιβλιοθήκη). — Να ιδώ πως θα κάνουμε μ' αυτή τη βιβλιοθήκη. Τι σφιχτή!... (Προσπαθεί να την άνοίξει, όταν μπαίνει η Μαργαρίτα.)

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (άνοιγοντας με κόπο τη βιβλιοθήκη και δείχνοντας στην Κούλα το πιάνο μέσα της). — Νά, εδώ που δεν έχει βιβλία θα τα βάλωμε. Πρόσεξε όμως μήνη ην σπαρώξης πολύ, γιατί δε θάνοιξη έπειτα εύκολα.

ΚΟΥΛΑ (γελάοντας). — Κι' έτσι το μαντηλίο τους θα το χάσουν στέλθεται!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Άφρησε τόσιστα τώρα. Σε λίγο θα σερβίρουν το τσάι. Δεν έχουμε λοιπόν να χάνουμε καιρό. Πρόσεξε όμως, Κούλα μου, να σέ χωρώ, μη σε πάρουν μυρμηδία, γιατί φαντάσου πόσο θα γελάσουν εις βάρος μας! Τάγορια μνή τα πλησιάζεις καθόλου. Τους άναλαμβάνω-έγω τους κέρους αυτούς. (Μόνη.) Τι μούτρα θα κάνει ο Παύλος! Θε μου! (Στην Κούλα.) Τι άλλες κοιτάξες έσύ.

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ. — Κυρία Μαργαρίτα, έπιασε βροχή! Το φύκο σας! Καλέ, που είναι ή κυρία Μαργαρίτα; Το φύκο της!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Έδώ, έφθασα. (Στην Κούλα.) Πάμε! (Φεύγουν. Άκούσος μπαίνει ή Φιλίτσα και δείχνονταί στην βιβλιοθήκη.)

ΣΚΗΝΗ XI

ΦΙΛΙΤΣΑ. — Έ, μά τώρα δεν πιστεύω να μ' ένοχλήση κανείς. (Άνοίγει τη βιβλιοθήκη. Άκούσος φθάνει ο Παύλος γουίζοντας έπί λέειά. Η Φιλίτσα, δοθισμένη στην έξέταση της βιβλιοθήκης, δεν τον καταλαβαίνει άμέσως.)

ΠΑΥΛΟΣ (βλέποντας τη Φιλίτσα, μόνος). — Μή! Πάλι εδώ ή κυρία... Κάτι λάκκο έμε ή φάβα! Άδύνατο! Πρόπει να μάθω.

(Στη Φιλίτσα.) Πάλι το μαντήλι σου έχασες, Φιλίτσα;

ΦΙΛΙΤΣΑ (γυρίζει στη φωνή του και στη θέα του μένει μ' άνοιχτό το στόμα). — Ά... ΠΑΥΛΟΣ. — Έλα. Δέ θα μπορούσες βέβαια να μου πής πως έφαγες στη βιβλιοθήκη για το μαντήλι σου! Τι τρέχει λοιπόν; Λέγε μου. Έμπρός! Κι' αν μπουρώ, δε θα σάσνηθώ τη βοήθειά μου. Μίλα λοιπόν. Τι σκέπτεσαι;

ΦΙΛΙΤΣΑ (μόνοντας τον νόημα να πλησιάζοι, πιεχτά). — Έδώ... πιο κοντά... σιγάτερα. (Δείχνοντας τη βιβλιοθήκη). Η Μαργαρίτα με την Κούλα κάτι μάς έκοιμάζουν με τη βιβλιοθήκη αυτή... Το κατάλαβα... Οι ματιές τους, τα γοημάτια τους, όλα, όλα αυτό έδειχναν... είμαι βέβαια.

"Άδύνατο να γελιέμαι! Δέ βλέπω όμως τίποτα... παντού βιβλία... τίποτ' άλλο... (Άνοίγοντας απ' έξω από την πόρτα το κρηνητό και τα γέλια δυο παιδιών. Ο Παύλος χωρίζεται από τη Φιλίτσα. Κι' έπαινη κλείνει γρήγορα-γρήγορα τη βιβλιοθήκη κι' άπομακρύνεται απ' αυτή. Μαργαρίτα. Σε λίγο χάνονται τα γέλια κι' οι φωνές.)

ΠΑΥΛΟΣ. — Έφυγαν. Έμπρός, παρακάτω. Ξέρεις τίποτ' άλλο;

ΦΙΛΙΤΣΑ. — Τίποτ' άλλο. Μ' ασύο δεν είναι λίγο. Από στιγμή σε στιγμή νομίζω πως θα μού άναγγείλουν θριαμβευτικά τη γκόρα που πάθουμε!

ΠΑΥΛΟΣ (ύστερ' από μικρή σκηνή). — Βέβαια, δεν μπουρέ, κάτι θα τρέχη εδώ. Δεν καταλαβαίνω όμως τί θέλει ή βιβλιοθήκη μέσα σ' όλα; Άς είναι. Θα καταλάβουμε άργότερα. Έσύ τώρα δεν πρόπει να καθήσεις περισσότερο εδώ. Θα πής μέσα. Κι' αυτό που θάκουσε έσύ, θα το κάνω έγώ. Δέ θα τις άφήσω τις κυρίες να το τελειώσουν τα παιχνίδια τους. (Μόνος του.) Τι μούτρα θα κάνει ή Μαργαρίτα! (Στη Φιλίτσα συνεχίζοντας). Για τη βιβλιοθήκη δεν είδες να κάνουν νοήματα; Έ λοιπόν, τα μάτια μου δε θα τα ξεκολλήσω απ' αυτή. (Δείχνοντας τη βιβλιοθήκη κουνήνα που ανεπάει την πόρτα προς τα εσωτρά). Τι βλέπεις; Από κει θα τις βλέπω, χωρίς να με βλέπουνε. Σ' άρέσει αυτό;

ΦΙΛΙΤΣΑ. — Ναι, καλό είναι. Μά για πήγαινε να κρυφής: να 'δω πως είσαι. (Ο Παύλος ύπακούει). Όρατα! Καλή έπιτυχία! (Φεύγει.)

ΠΑΥΛΟΣ (μόνος, έχοντας έξω από την κουρτίνα το κεφάλι). — Έλαίλω νόπορημωθώ με το παρακίτω μένοντας τώρα μακριά από τον μπουφέ. Θα την κάνω έγώ τη Μαργαρίτα να μιλήη έλλοτε για την έξυπαράδα μου με μεγαλύτερο σεβασμό. Έ και να τις έπανα!... (Άκούεται το γέλιο της Κούλας.) Έέλα τώρα, κυρία Κούλα. Νομίζεις πως όλα πάνε καλά. Μά για να δούμε πως θα σάς φωνή έπειτα κι' έσένα και της φιλινάδας σου! Τι να θέλουν όμως να μάς παίξουν; Τι νάχουν σφιχτερεί; Είμαι περίεργος! Άχ, να μην άγγήση ότι είναι να γίνη! (Άνοίγονται βήματα.) Άς μη ρυμκινιδυνεύουμε! (Κρύβεται δλόκληρος. πύσω από την κουρτίνα. Μπαίνει ή Κούλα οργά-οργά, κεντάλοντα, τραίγω της. Άκούσεται. Άκούονται τα γέλια, οι φωνές κι' ή βήση του πιάνου. Αισθθάνεται στη βιβλιοθήκη. Στα χέρια της κρατεί πάντα-έξη μαντηλιόκια παιδιάνια, καθάρη, φρεσκοκιδρωμένα. Ο Παύλος, έτσι όπως βλοσιεται από πίσω από την Κούλα, έχει βγάλει λίγο το κεφάλι του και την παρακολουθεί. Μόνος.) Καλά έλεγε ή Φιλίτσα. Δέ βλέσθησε: Όλοίσα στη βιβλιοθήκη. Νά, δούμε.

ΚΟΥΛΑ (προσπαθώντας να νολήη τη βιβλιοθήκη).

βιβλιοθήκη). — Τι σφιχτή που είναι! (Άνοίγοντας την). Άχ!... (Βάζει τα μαντήλια στο κάτω μέρος και την κλείνει. Φεύγοντας έλο γυρίζει και την κοιτάει). Έγώ έμπαρώδεψα! Νά 'δούμε τώρα πως θα τα καταφέρη κι' ή Μαργαρίτα. (Την πιάνει άφρανα ένθουο σασμός. Τρέβει τα χέρια της.) Τι ώρατα! Άφαντα τα μαντηλία τη στιγμή που όλα τα γέλια θα τα ζητούν! Τι πατηνύοι! (Φεύγει.)

ΠΑΥΛΟΣ (μένοντας το δάκτυλο στο κεφαλί). — Ά, τώρα κατάλαβα! Πούνη ή Φιλίτσα να της πώ τί θέλει στη μέση ή βιβλιοθήκη. Πήσαν όλα τα μαντήλια άπάνω στο τσάι και τάκωψαν στο κάτω μέρος της βιβλιοθήκης, το άδειανό. Τι άνοστιά! (Υστερ' από καλύτερη σκηνή). Κι' όπόσοσο δεν είναι και άσχημο! (Ψάχνοντας την τσέπη του.) Για να δούμε: μήπως μούχουν πάρει και το δικό μου το μαντήλι; Ά, όχι, έδώ είναι. Της Φιλίτσας όμως σίγουρα θα είναι μαζί με τόλλα. (Βήματα πάλι). Η άλλη!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (μπαίνει κρατώντας σιδνα χέρι κάρμπος μαντήλια και σπάλλο ένα κόκ.). ΠΑΥΛΟΣ. — Μή! ώρατα! Έχουμε και κόκ!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (άνοίγει τη βιβλιοθήκη, βάζει τα μαντήλια και την κλείνει). — Και τώρα οι έπατήξεις. Το μαντήλι μου από δω, το μαντηλάκι μου από κει και πάει λέωντας. (Μ' ένθουοισμός.) Μπαράβο μας, Κούλα! Πάντα μαζί! (Δείχνοντας το κόκ.). Σε τούτο όμως μόνη! Αυτό θα το φάω έγώ.

ΠΑΥΛΟΣ. — Άμφιβάλλω! (Η Μαργαρίτα κρύβει το κόκ στο μεσαίο σιεγάρι του γραφείου και φεύγει. Ο Παύλος βραίνει από την κουρτίνα). Προτού πετύχη το παιχνίδι τους! (Φεύγει τρεχάτος.)

ΣΚΗΝΗ XII

Κος ΚΡΙΝΑΣ. — Είδες βροχή! Καλό που πήρα την υπαρέλλα μου. Άλλοιως θα γινόμουν μουσικίδι. (Πηγαίνει και κάθεται στο γραφείο του. Άνοίγει το συγείρι, που έχει βάλει ή Μαργαρίτα το κόκ.) Ω! ένα κόκ! Ώρατα κι' αυτό! Νόνογής να βγάλης τα χαρτιά σου και να έποδοχεται ένα κόκ! (Το βράζει και το κοιτάει). Τι να θέλη έδώ; Ποιός να τώβαλε; Περίεργο! Νά ρωτήση το Μάρθα. (Κάνει να πάη στην πόρτα του βάθους να φωνάξη. Οι φωνές όμως των παιδιών τον σταματύν. Μπαίνουν μαμιά δεκαπενταριά κορίτσια κι' άγόρια, μέσα στα όλοια βραίοντα κι' ή Μαργαρίτα κι' ή Κούλα. Είναι σά μια διαδήλωση. Ο Παύλος κι' ή Φιλίτσα φωνεταί σά να την οδηγύν. Από πίσω έρχεται ή Μάρθα. Και τελευταία φτάνει ή Κα Κοινά.)

ΣΚΗΝΗ XIII

ΜΑΡΘΑ. — Καλέ, έλατε να πιήτε το τσάι σας! Θα κρυβώη! Γιατί τάρφισατε; (Δεν της άποκρινεται κανείς).

Κος ΚΡΙΝΑΣ (στον Παύλο). — Τι τρέχει, καλέ; Τι κάνεις έτσι;

ΠΑΥΛΟΣ (στο μπαμιά του). — Έλάτε να δήτε! έλάτε! (Στα παιδιά.) Έδώ είναι, παιδιά, εδώ! (Πηγαίνουν όλοι στη βιβλιοθήκη. Ο Παύλος την άνοίγει). Όρατα τα μαντηλία σας! Το κατόρθωμα όφείλεται στις κυρίες Μαργαρίτα και Κούλα.

ΟΛΟΙ. — Ω! (Ριχνονται στη βιβλιοθήκη να πάη καθίνας το μαντήλι του).

Κα ΚΡΙΝΑ. — Το παλιόπαίδα!... ΦΙΛΙΤΣΑ (στη Μαργαρίτα). — Καλό σάς τη φέραμε; Δεν έχετε παράπονο, έαδελφούλα μου!

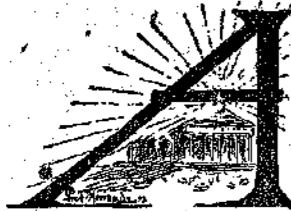
Κος ΚΡΙΝΑΣ. — Άμ και το κόκ αυτό... σε πινόν όφείλεται; ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (μόνη). — Ά! το κόκ!

ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ.— Στο ζαχαροπλάστη!
 Κορ ΚΡΙΝΑΣ.—'Αφού λοιπόν είναι έτσι, ως το φυλάξω γι' αβείο το πρωί! (Τό κλειδώνει ούνα ουρτάκι).
ΠΑΥΛΟΣ.—Τό κόκ! Σά νάχη λίγο δέκιο ή Μαργαρίτα νά μήν έχη μεγάλη εμπιστοσύνη στην εξυπνάδα μου!

Αδελφία
ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΤΟ ΤΡΙΖΟΝΙ

Αγαπητοί μου,

ΑΠΟΨΕ δέν μπορούσα νά κοιμηθώ από τή ζέστη. Κι' άκουγα τόν τραγούδι ενός γρούλλου, τόν μο-

νότονο, αλλά γλυκό και δροσερό έκείνο κουδουνισματάκι, πού τόσο θελήγγορο δίνει στις κολοκαιριάτικες νύχτες. Κι' ήταν μία ώραία νύχτα ή άποψινή, "Αν και ή ζέστη τής ημέρας είχε κάμει τήν κόμαρα άνοπόρονη, γιατί οι τοίχοι κι' ή σκεπή διατηρούσαν άκόμα τήν λαύρα του ήλιου, έξω όμως φυσούσε μία αδύνατη αύρα, πού σού δροσίζε τό κεφάλι μόλις τ' έβγαζες από τό παράθυρο. Ο ουρανός είχε τωραϊότερο σταχτογάλαζο χρώμα του, τάστέρια έλαμπαν γλυκά και τό μισοφέγγαρο, ανάμεσα τους, σπορπούσε στη γή τάσημένο του φώς. Αυτό τό φεγγαρόφωτο είχε γαργαλίσει και τόν άπονόχτερο γρούλλο, πού δέν έπικνε τό τραγούδι του. Τάκουγ' από τό παράθυρο με όση εύχαρίστηση άφίνα νά με δροσίξη ή αύρα. Κι' ενώ, στην άρχή, άπολάμβανα τό μεταλλικό ήχο, χωρίς νά συλλογιέμαι καθόλου τό αδύροβο όργανο πού τόν έβγαζε, έπειτα ό νοός μου άποζήτησε κι' αυτό. Ένωσώ τό γρούλλο πού τραγουδούσε. Πού νά ήταν; Φυλακισμένο σ'ε κανένα κλουβάκι; ή κρυμμένοσ σε καμμιά γωνιά του μισοσπαιθρίου μανάδικου, όπου είχε φθάσει τό πρωί με τό φόρτωμα των καρπουζιών και των πεπονιών; Αυτό μου φαινόταν τό πιθανώτερο. Ο γρούλλος θάταν έλεύθερος νά φύγη όπως ήθελε. Γιατί έδώ δέν πολυσυνειθίζουν νά πιάνουν τά άδικά αυτά έντομα, νά τά βάζουν σ'ε κλουβάκια και νά τά τρέφουν, για νάκούνη τό τραγούδι τους. Στην πατρίδα μου όμως αυτό είναι μία από τις κολοκαιριάτικες χαρές των παιδιών. Στο δρόμο, όπως πουλούν σόκα και σταφύλια, πουλούν και γρούλλους ή τριζόνια, όπως τους λέμε κατ'. Πουλούν άκόμη και κλουβάκια για τριζόνια. Όλα τά παιδιά... κλείνε, ως που νά τους δάξη ή μητέρα δεκάρες για νάγοράσουν. Κι' έτσι όλα τά σπίτια έχουν από ένα τούλάχιστο κλουβάκι με

τριζόνι, κρεμασμένο στο παράθυρο του δρόμου ή τής αυλής. 'Α, τί συναυλία είναι κείνη πού κάνουν τόσα τριζόνια μαζί, μέσα στην πόλη, τις φεγγαροφωτιστές νύχτες του 'Ιουλίου και του Αυγούστου! Κι' αυτή τή συναυλία θυμώμου, καθώς άκούγ' απόψε τό μονάκριβο γρούλλο, πού τραγουδούσε κρυμμένοσάνάμεσα στα φρούτα του μανάδικου...

Αλλά τόσα άλλα πράγματα δέν θυμώμου μαζί! Και προπάντων τά τριζόνια και τά κλουβάκια τά δικά μου, τότε πού ήμουν μικρό παιδί στην πατρίδα μου... Τί μανία πού είχα! Κι' άλλη φορά, μου φαίνεται, έγραφα γι' αυτή. Τό πρώτο τριζόνι πού έμπαινε στην χώρα, έπρεπε νά τό αγοράσω εγώ. Κι' από μέρες πριν του έτοιμάζα τό κλουβάκι του, είτε επιδιωθώνοντας τό πασινό, είτε αγοράζοντας καινούργιο, είτε κατασκευάζοντας ένα άπ' τήν αρχή. Γιατί είχ' άποκτήσει μία ειδικότητα στην κατασκευή αυτών των κλουβιών. Έπαιρνα δύο καπάκια από ξύλινα κουτιά λουμιών, τέσσερα κομματάκια ξερή κληματίβεργη, καμμιά δεκαριά φουρκέτες-της καμμάς, και μ' αυτά σου έσκάρινα μία φυλακή διά τό τριζόνι, πού δέν ήταν μόνο όχυρή παρά έμοιαζε λίγο και με κομφοτέγηνημα. Πρέπει όμως νά δημολογήσω χωρίς ντροπή, ότι πού κομψά; και προπάντων πού στερεά, ήταν τά κλουβάκια πού αγοράζα έτοιμα.

'Α, πόσο συμπάθουσα τό χωριό, πού έφερε στην χώρα και πουλούσε τριζόνια! Ήταν, θυμούμαι, ένας νέος με γενάκια, τόσο ξανθά όσο και ή τρύπια του ψάθα. Μόλις έμπαινε τό καλοκαίρι, κάθε φορά πού τόν έβλεπα, φορτωμένο συνήθως με διάφορα πράγματα, τόν ρωτούσα: «'Ε! δ'ε βγήκαν τά τριζόνια;» Και μου άπαντούσε: «'Οχι, άκόμα!» Έπιτέλους μία μέρα, παρουσιαζόταν μπροστά μου γελαστός, κρατώντας μία κάλσα. 'Α, τί χαρά! Μέσα 'ς αυτή τήν κάλσα είχε τά τριζόνια του. Δέν είχα παρά νά διαλέξω... Τό μεγαλύτερο; τό πού όμορρο;... 'Οχι! έκείνο πού καλαϊδούσε καλήτερα. 'Αλλά πώς, αφού ήταν ήμέρα και τά τριζόνια δέν κολαϊδούν παρά τή νύχτα; Εύκολώτατο! Έπαιρνα τό τριζόνι, τό έκλεινα στις δύο μου χούφτες και τό χουχούλιζα λίγο από πάνω. Του έκανα έτσι μία τεχνητή νύχτα χλιαρή. Κι' έκείνο, γελασμένο, σηκωνε άμείως τά φτεράκια του κι' άρχιζε νά τό τρίβη. Γιατί, καθώς ξέρετε, ό γρούλλος δέν τραγουδ'ε με τό στόμα, αλλά με τά φτερά, πού τά μεταχειρίζεται σαν κρόταλα. Έτσι μπορούσα νά κρίνω πού από τά τριζόνια τής κάλσας είχε τό πού ήχησ'ε, τά πού δυνατά κρόταλα; και τάγόραζα χωρίς πολλά παζάρια.

Ποτέ ζωοτρόπος δέν περιποιήθηκε τό ζωό του, όσο περιποιούμου εγώ τό τριζονάκι μου! Τό κρεμούσα στο πού δροσερό και τό πού προφυλαγμένο μέρος πού

μπορούσα νά βρω. Ποτέ δέν έλειπε άπ' τό κλουβάκι του ή φρέσκα άντράκλα, τό καρπούκι, τό άγγούρι κι' ήτι άλλο έρωγε, ή ένόμιζα πώς τρώει ό; καλαϊδοτής μου. Και ζούσε τόσο καλά, όσο μπορεί κανείς νά ζή στη φυλακή.

Αλλά τά τριζόνια και μάλιστα τά φυλακισμένα, δέν ζούν, φαίνεται, πολύ. Κι' ύστερ' από λίγες ήμέρες, και προπάντων νύχτες, χαράς, είχα τή μεγάλη, τήν άνεκφραστη παιδική λύπη, νά βρίσκω μιάν αυγή τό τριζόνι μου φούρο, ξαπλωμένο άνάσκελα στο κλουβάκι του, ανάμεσα στις άντράκλες, και... μισοφαγμένο από τά μεριμήγια, πού πλημμύριζαν άκόμα, όλόκληρο στρατεύμα, τό κλουβάκι και τήν περιοχή του... — 'Αχ! έρώναζα. Μου τώραγαν τά μεριμήγια!...

Μου εξηγούσαν τότε πώς πρώτα είχε φουρτίσει και κατόπι έτρεξαν τά μεριμήγια νά φάνε τό κλουβάκι. 'Αλλ' αυτό δέν έμετριάζε τή λύπη μου, και προπάντων όταν ή εποχή ήταν προχωρημένη κι' ό ξανθογένης έκείνος δέν έμπαινε πιά στην χώρα με κάλσα γεμάτη τριζόνια... 'Αλλοίμονο! κάθε πράγμα στην κόσμο έχει τό τέλος του' και γι' αυτό, ότι μας προξενεί μία χαρά, είναι προωρισμένο νά μας προξενή ύστερα, τό ίδιο, και μία λύπη.

Αυτά θυμούμου στην περασμένη νύχτα, ενώ δρόσιζα τό κεφάλι μου στο παράθυρο με τήν αύρα, κι' άκουγα τό τραγούδι του γρούλλου στο άσημένο φεγγαρόφωτο...

Σ'ας άσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του **HECTOR MALOT**
[Βραβευμένο από τήν Γαλλ. 'Ακαδημία]
ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΗ΄

Μία μέρα, εκεί πού στεκόμαστε έτσι και τους κοιτάζαμε, είδα έναν άπ' αυτούς, τόν πού άλλόκοτο, νά κάνει νεύματα του Ματτία. Στην αρχή ένόμιζα πώς ήθελε νά μάς κοροϊδέψη, νά διασκεδάση τό άκροατήριό του με καμμιά κωμική σκηνή, πού έμεις θάμασσε τά θύματά της. 'Αλλά με μεγάλη μου έκπληξη είδα τό Ματτία νά του ανταποκρίνεται φιλικά.

- Τόν γνωρίζεις, καλέ; ρώτησα.
- Είναι ό Μπόμπ!
- Ποιός Μπόμπ;
- Ο φίλος μου Μπόμπ, ένας από τους δύο κλόουν του 'Ισποδορίου Γκασόν, πού σου είπα. Αυτός μ' έμαθε και τά λιγ' 'Αγγλικά πού ξέρω.
- Και πώς δέν τόν έγνωρίσας εύθύς;
- Μά στο 'Ισποδοριο άλειπε τά μούτρα του με άλευρι, ενώ έδώ τά βάζει με καραμπογιά!
- 'Αμα τελείωσε ή παράσταση των Ψευταραπάδων, ό Μπόμπ μάς έκλήτισε και, από τόν τρόπο πού χαιρέτησε

τό Ματτία, κατάλαβα πόσο ό φίλος μου ήξερε νάχαπιάται. 'Αδελφός νά ήταν, δέν θάδειχνε τόση χαρά πού τόν ξανάβλεπα, όση έδειξε, με τά μάτια και με τή φωνή, αυτός ό κερφην κλόουν, πού, καθώς μάς είπε, 'εί δύσκολες περιστάσεις τόν άνάγκασαν νά γίνη πλανόδιος μουσικός». 'Αλλά γρήγορ' άναγκασθήκαμε νά χωρισθώμε, έκείνος για νάκολουθήση τους συντρόφους του, κι' έμεις για νά πάμε σ'ε καμμιά συνοικία, όπου δέν θά πήγαιναν αυτοί; κι' οι δύο φίλοι άνέβαλαν για τήν έρχόμενη Κυριακή τήν εύχαρίστηση νάνταμάσουν και νά διηγηθούν ό ένας στον άλλο τι είχαν κάμει από τόν καιρό πού χωρίσθηκαν.

Τί άγάπη του Ματτία βέβαια, ό Μπόμπ έδειξε και σ'ε μένα μεγάλη συμπάθεια κι' έτσι σ'ε λίγο είχαμ' ένα φίλο πού, με τήν κείρα του και με τις συμβουλές του, μάς έκαμ'ε τή ζωή του Λονδίνου πολύ πού εύκολη άπ' όσο μάς ήταν όσ τότε. Και τόν Κάπη έπίσης τόν άγάπησε πολύ και μάς έλεγε συχνά πώς ότ είχε αυτός ένα τέτοιο σκυλι, γρήγο-

τών κοντόεργων μας, ό άνεμος μάς έφερε κομμένες νότες από άλλα κοντόεργα, πού άλλοι όμιλοι έπαιζαν μακρότερα. Στο τέλος φωνάξαμε: «Κυρίες και κύριοι, κληνύκτα σας και καλά σας Χριστούγεννα!» Και πηγαίναμε παρακάτω, νά ξαναρχίσουμε.

Θάνατι βέβαια πολύ ώραίο νάκούη κανείς έτσι μουσική, τή νύκτα, στο κρεβάτι του, κουκουλωμένος με τήν κουβέρτα του και με τό πάπλωμά του. 'Αλλά για μάς, στους δρόμους, ούτε πάπλωμα ύπληχε, ούτε κουβέρτα. Κι' όμως έπρεπε νά παίζουμε, με δακτύλα μισοπαγωμένα, σχεδόν άναίσθητα. Στο Λονδίνο, όταν δέν είναι όμίχλη και διαπεραστική ύγρασία, είναι ξεροπόρι πού σ'ε παγώνει ως τά κόκκαλα. Τέτοιον καιρό έκανε τις παραμονές των Χριστουγέννων' κι' όμως, τρεις όλόκληρες εβδομάδες, δέν άφήσαμε νύκτα χωρίς νά βγούμε.

Πόσες φορές, πριν κλείσουν άκόμη έντελώςτά μαγαζιά, σταματούσαμε μπροστά σ'ε μανάδικα, μπακάλικά, ζαχαροπλαστεία! Τί χήνες βλέπαμε, τί γά-

«Οι ψευταραπάδες αυτοί, πού φορούν κάτι άλλόκοτα ρούχα...» (Σελ. 269, στ. γ')

μα θάκανε περιουσία. Τί αυτό μάς έπρότεινε πολλές φορές νά συνεταιρισθώμε σ'ε τρεις, καλύτερα σ'ε τέσσερις, αυτός, ή Ματτίας, ή Κάκης κι' εγώ' άλλ' αφού δέν ήθελα νά έγκαταλείψω τήν οικόγένειά μου ότε για νά επιστρέψω στην Γαλλία και νά ξαναϊθώ τή άλκα και τους παλιούς μου φίλους, άκόμα λιγώτερο θά τό έκανα, για νάκολουθήσω τό Μπόμπ σ'ε μία «καλλιτεχνική περιόδεια».

Έτσι έφθασαν οι παραμονές των Χριστουγέννων. Τότε, όπν νά φύγομε από τήν αλή του Κόκκινου-Λέοντος τό πρωί, ξεκινούσαμε τό βράδι, κατά τις όκτω, και πηγαίναμε στις ανοικτές πού είχαμε διαλέξει. Αρχίζαμε από τις πλατείες κι' από πού δρόμους, όπου ή κυκλοφορία των αμαζιών είχε σταματήσει. Χρειαζόταν κάποια ήσυχία για νά περνούν τά κοντόεργα μας τις κλειστές πόρτες, νά ξυπνούν τά παιδιά στα κρεβάτια τους και νά τους άναγγέλλουν πώς πλησιάζουν ή Χριστούγεννα, ή πού άγαπημένη τους γιορτή. Έπειτα, προχωρώντας τή νύχτα, πηγαίναμε στους πού κεντρικούς δρόμους. Τά τελευταία άμάξινα, με άνθρώπους πού γύριζαν από τά θέατρα, περνούσαν βιαστικά' και σιγά-σιγά κάποια ήσυχία διαδεχόταν τό θόρυβο τής ημέρας. Τότε παίζαμε τά πού τρυφερά, τά πού καθήκτικα μας κομμάτια, όσα είχαν χαρακτήρα μελαγχολικό ή θρησκευτικό. Το βιολί του Ματτία έκλαιγε, ή άρπα μου στέναζε και, στα διαλείματα

ριακές, αντί νά πηγαίνομε περίπατο, προτιμούσαμε νά φυλάμε στο σπίτι.

Και περιμέναμε. Χωρίς νά του πη τί και πώς, ό Ματτίας είχε παρακαλέσει τό φίλο του Μπόμπ, αν μπορούσε, νά του εύρισκε τό σπίτι κάποιου κυρίας Μίλλιγκαν, πού είχε ένα παράλο γιό, ή άπλούστερα τό σπίτι κάποιου κ. Τζέιμς Μίλλιγκαν. 'Αλλά ό Μπόμπ του είχε άποκριθ'ε, πώς έπρεπε νά ξέρη τί ήταν αυτή ή κυρία Μίλλιγκαν και τί επάγγελμα ή ποιά κοινωνική θέση είχε αυτός ό κ. Τζέιμς' γιατί Μίλλιγκαν στο Λονδίνο ήταν πολλοί κι' άκόμη περισσότεροι 'ς όλη τήν 'Αγγλία.

Αυτό δέν τόν είχαμε συλλογισθ'ε. Για μάς μία μόνο κυρία Μίλλιγκαν ύπληχε, ή μητέρα του 'Αρθούρου κι' ένας μόνο κύριος Μίλλιγκαν, ό θεός του.

Τότε ό Ματτίας άρχισε πάλι νά μου κοπανίζει ότι έπρεπε νά γυρίσουμε στην Γαλλία κι' οι συζητήσεις μας δέν είχαν τέλος.

— Δέν θέλεις λοιπόν νά βρούμε τήν κυρία Μίλλιγκαν; τού έλεγα.
 — Θέλω, και πολύ' μά πούς μάς βεβαιώνει πώς ή κυρία Μίλλιγκαν βρίσκεται όλοένα στην 'Αγγλία;
 — Μπα! και μήπως μάς βεβαιώνει κανείς πώς βρίσκεται στην Γαλλία;
 — Αυτό μου φαίνεται πού πιθανό. 'Αφού ό 'Αρθούρος ήταν άρρωστος, ή μητέρα του θά τόν πήγε σ'ε κλίμα κατάλληλο για τήν υγεία του.
 — Μά δέν είναι μόνο ή Γαλλία πού δέχει τέτοιο κλίμα.
 — Στην Γαλλία ό 'Αρθούρος έγινε καλά τήν πρώτη φορά' στην Γαλλία λοιπόν θά

τους, τί κοτόπουλα! Και βουνα από πορτοκάλια, μήλα, κάστανα, δαμάσκηνα! 'Αμ έκείνα τά φρουι-γκλασέ; Τά βλέπαμε κι' έτρεχαν τά σάλια μας.
 "Ολ' αυτά ήταν για τά εύτυχημένα παιδιά, πού έχουν γονείς φιλόστοργους κι' άγαπημένους. Κι' ενώ γυρίζαμε στους δρόμους και βλέπαμε όλο έκείνα τά χριστουγενιάτικα, έμεις τά δυστυχημένα παιδιά φανταζόμαστε τις ώραίες οικογενειακές γιορτές, τόσο στάριστοκρατικά μέγαρα όσα και στα φτωχικά σπιτάκια, και σφινγγόταν ή καρδιά μας...

Καλά Χριστούγεννα για όσους άγαπώνται! Πέρασαν οι γιορτές κι' άρχισαμε πάλι νά βγαίνομε ήμέρα. Τότε πιά λιγώστεφαν οι πιθανότητες πού είχαμε νά τσακώσουμε τόν κ. Τζέιμς Μίλλιγκαν. Δέν έπαιζαμε παρά μόνο καμμιά Κυριακή. Τί αυτό τις περισσότερες Κυ-

τών ξαναπήγε ή μητέρα του. Έπειτα, έγώ θέλω νά φύγη από δω.
 — 'Ημουν σ'ε τέτοια κατάσταση, ότε δέν τόλμούσα νά ρωτήσω τό Ματτία γιατί ήθελε νά φύγω από τό Λονδίνο' φοβόμου νά μου έλεγε έκείνο ίσα-ίσα πού δέν ήθελα νάκούσω.
 — Φοβάμαι' εξακολουθούσε ό Ματτίας' πώς νά φύγομε από δω! Νά δης πού θά μάς βρ'η καμμιά συμφορά. Πάμε νά φύγομε!
 — 'Αλλά, μολονότι οι διαθέσεις τής οικογενείας μου δέν είχαν αλλάξει, μολονότι ό παππούς εξακολουθούσε νά μου κάνη «αχ!» με μανία, κι' ό πατέρας μου δέν μου μιλούσε παρά για νά μου δώση καμμιά διαταγή, κι' ή μητέρα μου ούτε καν με κοιτάζε, και τ' άδελφά μου με κείραζαν διαρκώς, έγώ δέν ήθελα νά φύγω.

(Έπεται συνέχεια)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ εύχαριστο περνούν οι έφοδοζόμενοι με τόμους της «Διαπλάσεως» και της «Βιβλιοθήκης».

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ

Μικρό πουλί, μικρό πουλί, έλα κοντά σέ μένα Έχω κλουβάκι δλόχευσο πουν' έτοιμο για σένα Δουλούδια θα σου φέρω εγώ πολλά και μυρωμένα Και κερασάκια απ' τής δροσιάς τά δάκρυα ραντισμένα.

Πουλί μου αγαπημένο μου, και ποιός θα σ' οδηγη Ψηλά πάνω απ' τή θάλασσα και πάνω από τή γη Γιατί δέν θάρθης πιά εδώ, τó δρόμο σου αν χάσης... Έλα λοιπόν μέσ' στο κλουβί και σ' να ήσυχάσης.

Όχι, παιδί μου, βρίσκειται Καποίος που μ' οδηγη Ψηλά πάνω απ' τή θάλασσα και πάνω από τή γη, Πού μ' έπλασαν ελευτερο σάν τó δροσάτο άγέρα, Με τά φτερά μου να πετώ τόν κόσμο πέρα-πέρα.

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ

Γελά όταν οι άλλοι κλαίνε... Γελά όταν οι άλλοι προσεύχονται... Γελά άκόμη κι όταν πετά η μύγα... Και κλαίει όταν οι άλλοι γελούν!

Είναι τρελλός. Δεν έχει πιά νοϋ, λογικό, δέν ξέρει τί λέει, δέν ξέρει τί κάνει, και έτσι βρίσκεται σέ μία δυστυχία πολύ χειρότερη από τόν θάνατο.

και τó δλον του μ'ας δείχνει από μακριά πώς είναι τρελλός... Και όμως, σ'τό δρόμο, τά παιδιά τόν πειράζουν! Τέτοιους ανθρώπους, τέτοια δυστυχή πλάσματα, πολλά παιδιά έχουν τή σκληρότητα να πειράζον' κι' όταν τά ρωτάς τó γιατί, άπαντούν άφελέστατα: «Μά είναι τρελλός!»

Γιά σκεφθήτε μία στιγμή, τί άμάρτημα, τί κακούργημα κάγουν αυτά τά παιδιά, χωρίς ίσως να τó έννοούν, χωρίς να τó ξέρουν! Είναι φοβερό!

ΠΑΜΕ ΚΑΙ ΜΕΙΣ!

Νά, κεί ψυχές άδελφωμένες χορεύουσε χροστιασμένες σ'τό ούραίο κείνο περιβόλι! χορεύουσε μαζί κι' Άγγέλοι και κάγουν όλοι τους μία σκόλη και κάγουν όλοι τους μία σκόλη!

Πάμε κι' έμεις... μ'ας οδηγεί και τó δρόμο να ή κεί μ'ας τραβεί! Έκεί είν' η άγάπη κι' η άδελφότη και η εύτυχία κεί μέσα μένει. Και βασίλευει χαρά η πρώτη, χαρά αιώνια, εβλογημένη!

ΣΚΙΤΣΑ

Βλέπεις τó ψηλό και ξανθό έκείνο άγόρι που περπατά μπρός μας; Που δέκνεται τó φαδάκι; που περπατά με ύφος στρατηγού σ'τό πεδίο τής μάχης; Ναι, σ'άσος να τόν δής καλά. Δεν μπορώ, άλλαξε πεζοδρόμιο. Μά γιατί; Είμαι όμως πολύ καλό καϊεύπνο παιδί, μόνο που δέν αγαπά τά σκυλιά.

ΟΥΣΑΛΑ

Ο ήλιος είχε κρυφθί δλότελα πίσω από τά μαύρα σύννεφα που μαζεύονταν δάπλα ένα με τάλλο. Ο άέρας τά φύσαγε και τάπαινε εδδ και κεί, και με τόση δύναμη τά σερνε, που έλεγες πώς τά κυνηγούσε για εκδίκηση. Από πίσω απ' τή σύννεφα άκουόνταν βροντές, και η ήχη τους, σάν άγρια μονγγερίσματα, χαγόνταν σιγά, σιγά.

και τόσο αδύνατοι δά μπορούσете τάχα νάνθξετε; Και διά μιάς, η βροχή άρχίζει να πέφτη δυνατά κι' ο άέρας, θυμωμένος, θέλει να τήν έμποδίση, αλλά είναι και οι δυο τόσο δυνατοί, που καλεύουν για άρες.

Μια γάτα έπιασε ένα σπουργίτη κι' έτοιμαζόταν να τόν φάη. Τότε ο σπουργίτης της λέει: «Μιάγάτα καλοαναθερμασμένησάν και σένα, δέν πρόγει πριν πλώθη. Σαστό, άποκρίθηκε η γάτα, δά τó κάνα.»

ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ ΚΑΙ ΓΑΤΑ

Αλλά εκεί που η γάτα πλενόταν, ο σπουργίτης πέταξε σ' ένα κλαδί και άρχισε να τήν κοροϊδεύη για τήν εύπιστία της. Η γάτα λυπημένη, είπε: «Άλλη φορά θα τρώω πρώτα κι' έπειτα δ'ό πλενούμαι.» Από τότε όλες η γάτες, πρώτα τρώνε και κατόπι πλενούνται.

Η ΘΕΟΦΟΒΟΥΜΕΝΗ

Μερικοί κύριοι κάποιος Βιβλικής Έταιρείας έπηγαν σ'τό σπίτι μιάς γριάς για να ίδουν αν είχε τή Βίβλο. Η έρώτηση τους όμως, καθώς φαίνεται, πειράσε πολύ τή γριά, και τους είπε: «Με νομίζετε, κύριοί μου, για καμιά είδωλολάτριά, δ'ότε σεις δά μου άπειθύνετε μία τέτοια έρώτηση; Πήγαυε, είπε σ' ένα μικρό κοριτσάκι, και φέρε μου τή Βίβλο μου απ' τó συρτάκι μου, για να τήν δείξω σ'ους κυριούς α'τούς.

ΝΑΥΣΙΚΑΣ ΚΑΙ ΕΝΝΙΟΣ

Ο Σκηπίων Ναυσικός, (έπίσημος Ρωμαίος), είχε μεγάλες φιλικές σχέσεις με τόν ποιητή Έννιον. Και συχνά ο ένας έπεσκέπτετο τόν άλλον. Μία φορά λοιπόν ο Ναυσικός πήγε να έπισκεφθί τόν Έννιον και από τήν πόρτα ρώτησε τήν υπηρέτριά του. «Ο κ' Έννιος εδδ είναι;» «Ναι, ο κ' Έννιος εδδ είναι.» «Ποδ όλίγον βγήκε έξω.» Ο Ναυσικός κατάλαβε ότι η υπηρέτρια είχε ψέμματα κατά δι'αταγήν του κυριου της, μά δέν μιλάσε.

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η μητέρα: Τοτδ, παιδί μου, κάθισε πιά ήσυχος. Σχίστηκε η καρδιά μου, που σέ είδα άπάντα σ' έκεινό τó δέντρο!... Ο Τοτδ: —Και μένα, μαμά, σχίστηκε τó παντάλονι μου. Έστάλη από τ. Σμηνεταίου Άσπας.

—Τί λές καλέ! Τρελλάθηκες; Έγώ δέν γνωρίζω τή φωνή σου; —Μά είσαι άνακίδης!! Όταν έγώ ήρθα να σέ βρω, μου είπα η ύψη ρετριά σου ότι βγήκες έξω, και π'στεψα. Και σ'ν, αν και σού τó λέγω έγω ο ίδιος, δέν πιστεύεις! Φιλέημος

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

Θέμα: Κατοικίδια

ΣΤΟΝ κόλλο μας, οι έρασιτέχναι φωτογράφοι δέν είναι λίγος. Αδύτ' μου άδίκη η σχετική έρώτηση, που έκαμα τελευταία σ'την Άλληλογραφία. Για να τους εύχαριστήσω λοιπόν, αλλά και να ίδουμ' τί κάγουν, προκηρύστω σήμερα αυτό τόν μικρό Διαγωνισμό κι' έλπίζω πώς θα μ'ας εύχαριστήσουν κι' αυτοί, όχι με τά λόγια, αλλά με τά έργα που δά μ'ας στείλουν.

ΣΚΕΥΣΕΙΣ

- 1. — Ποτέ δέν είναι κανείς τόσο δυστυχής, ούτε τόσο εύτυχής, όσο φροντίζεται. 2. — Μόνο τόν Ήλιο και τó Θάνατο δέν μπορεί κανείς ν' άπεινη. 3. — Ο καθένας λέει καλά για τήν καρδιά του, μά κανείς δέν τολμά να πη καλά για τó νοϋ του. 4. — Τίποτα δέν δίνεται πιά εύκολ' από μία συμβουλή. 5. — Η άξια τών μεγάλων άνδρών έχει τήν εποχή της, όπως και τά φρούτα. 6. — Υπάρχουν ήρωες σ'τό κακό, όπως και σ'τό καλό. 7. — Ένας άνδρας πνευματώδης θάπανε συχνά σ' άμχανία χωρίς τή συγκροφία τών βλακών. 8. — Η μεγαλοφυαία περιφρονεί όλα, για τά τήχη όλα. 9. — Ο άληθινά τίμιος άνθρωπος είναι κείνος που δέν πειράζεται από τίποτα. 10. — Πάντοτε έχουμ' άρκετή δύναμη για να ύποφέρουμε τά κακά που μ'ας προσέξουν άλλοι.

ΔΕΣΠΟΝΙΣ ΆΡΧΕΡΙΝΟΥ

Απορία του μικρού Ντίνο: — Άπό τί να πέθανε η νεκρά Θάλασσα;... Έστάλη από τ. Πρήγμα. τού Γέλιου

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Τού Γώγου τού πόνεσε κάποτε τó νύχι του κι' η μητέρα του τού είπε πώς θα τάλλαξη. Μία μέρα, ένας φίλος του τού

είπε πώς τού πονούσε τó μύτι του. — Δέν είναι τίποτα! τού άποκρίθηκε ο Γώγος. Θάλλαξης μάτι! Έστάλη από τής Φαληγικής, Άθρας

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΣΤΗΡΙΟΥ ΧΑΡΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ!

Τό φύλλο μας μπαίνει σ'τό πιστήριο με τούς πρώτους τών κανονιών και με τούς ήχους των κωδώνων. Τό μεγάλο άγγελμα άναστατώνη τήν πόλη και τή γυμνή άδραση, μυστικές, σημαίες κι' έθνική άγאלλαση. Η Ελληνή έλευσε! — Αδύτ' τή στιγμή δέν μπορώ να σ'ς γράψω άλλο, παραδ' ότι ανεβαίνεις σ'τά σ'τάματα έλα: Ζήτω η Μεγάλη Έλευση! Και σ'την Πόλη!

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΣΤΗΡΙΟΥ ΧΑΡΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ!

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΝ: Δέν άπαντώ εις έρωτήσεις και άπορίας, που εύκολα βρίσκει κανένας τήν άπάντησιν και τήν λύσιν σ'όν Όδηγόν τού Συνδρομητού, άμα τόν διάβαση προσεχτικά.

ΣΗΜΕΡΑ, καθός βλέπετε προκηρύττω Διαγωνισμόν Φωτογραφίας.

Ελάθα από τή Σάμο τó άγγελτήριο τών γάμων τής αγαπητής μας Μαροθιάς Χρ. Σουβαλιτή (Τραυμίας) μετά τού κ. Γεωργίου Παπαγιάννοπουλου έλαβα μαζί κι' ένα κομψό κοντάκι κουφέτα, που τά έμοίρασα σ'όλο τó σπείκο. Άς δειθών λοιπόν οι υνολούγοι τίς πιδ εγκάρδιες μας εύχες. Νά τήσουν εύτυχισμέναι και να με άξιόση ο Θεός να ιδώ τά παιδιά τους και τά έγγόνια τους συνδρομητάς μου... Χαίρω πάρα πολύ που με έθανυμύθηκες, Καλαμιά! (είδεις ότι αυτό τó ψευδώνυμο σου έδιόλεξαι.) Οι παραγγελίες σου έτετελέσθασαν κι' έλπίζω, α'υτή τή φορά, να μη με τυχάρη πάλι, ως ναρξήσουν τουλάχιστο τά πολλά μαθήματα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Ελά και πιδ γρήγορα καλύτερα, άφου σ'την άνάρωση ήλθε κι' η μεγάλη πατριωτική χαρά. Ευτυχισμένη μου Προσφυγοπούλα! Σακουμένη Κάλιπολις, αν δά εγκατασταθής σ'την Κωνσταντινούπολη, δέν θα σου είναι δύσκολο να μου βρής πολλούς, πάρα πολλούς, φίλους, και γι' αυτό δέν θεωρώ καθόλου ύπερβολικές τίς ύποσχέσεις σου. Σ'την Κωνσταντινούπολη, βλέπεις, υπάρχουν χιλιάδες Έλληνοπούλα που γνωρίζουν τή διάπλασι από τούς γονείς τους ή τά μεγαλύτερα τους άδελφια; που τή θέλουν, αλλά που δέν ξέρουν, ύστερ' από τόσα χρόνια άποκλεισμού, αν ύπάρχη, αν εκδίδεται άκόμη. Είναι κι' άλλα, περισσότερα ίσως, που δέν έλαβαν ποτέ ευκαιρία να τή μάθουν ούτε κατ' όνομα. Κι' δ'α' αυτά τά παιδιά βυθών για ένα καλό ελληνικό περιαιδιό, κατάλληλο για τήν ήλικία τους. Φτάνει λοιπόν να βέλη κανείς και μπορεί να κάμη εκεί θαύματα έσπαδάματος.

Δέν ύπάρχη τέτοια άξίωμα, Νύση. Άνε, δέν μπορεί κανείς να πη γενικός «Κάθε τι που επαναλαμβάνεται, προεπει' άηδία». Είναι βέβαια μερικά πράγματα, που δταν τó επαναβέσκουμε ή τά ξανακούμε, δέν κισθανύμαστε καθόλου τήν πρώτη καλή έντύπωση και, αν αυτά επαναλήφθη πολλές φορές, τήηδιάζουμε. Μά είναι και άλλα, που όσο τά βέσκουμε, τόσομ'ε ή τά διαβάζουμε, τόσο ωραιότερα μ'ας φαίνονται, τόσο μεγαλύτερη άπάλαση μ'ας προέξουν. Δέν πρόκειται εδδ περι κανόνος που έχει τας εξαίρεσεις του πρόκειται ότι δέν ύπάρχη κανών. Τά μόνο που δά μπορούσете κανείς να συμπεράνη γενικός είναι τó έξης: «Κάθε πράγμα τόσο περισσότερο άξίζει, όσο περισσότερο μ'ας εύχαριστ' επαναλαμβάνόμενον». Ναι, αυτό μπορεί να είναι ένας κανών, που έχει όμως πάντα και τας εξαίρεσεις του.

ΔΙΑ ΤΟ ΕΣΠΕΡΩΜΑ

Ο τρέχον Διαγωνισμός Έσπερωματος λήγει τήν 30 Νοεμβρίου. Έχετε λοιπόν καιρό να έσπαδώνετε τέσσερις δόδεκήμερους μήνες. Άλλά σ'έσπερις μήνες μπορεί κανείς να κάμη θαύματα! μπορεί, κι' αν άκόμη δέν έσπαδώνετε δόλου ως τώρα, να τους περάση δλους και να πάρη τó Α' Βραβείο τού Διαγωνισμού! Όστε άς μ'ην πη κανείς ότι είναι άργα. Άπανταίς, καθένας άς βάλη τά δυνατά του, είτε για να πάρη μια καλή θέση, είτε για να διατηρήση α'υτή που έχει, μη άφίνων άλλων να τόν περάση.

ΔΙΑ ΤΟ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Οι περισσότεροι έστειλαν τó συμπλήρωμα τής συνδρομής των, άλλοι ευθέως μετά τήν Άλλησι περί αυτήσεως, άλλοι κατόπι. Άλλά μένουν και πολλοί που δέν έδωσαν άκρόσει ως σήμερα... Δέν πιστεύω να τó κάναυν επί τ'ρας. Θα νομίζω ότι έχουν καιρό να στείλουν άργότερα τó συμπλήρωμα κι' ίσως καθένας απ' αυτούς θα λέη: «Η Διάπλασι δέν περιμένει από τίς 4 δραχμής μ'α...» Καί όμως, τó τσάχ που μού καθυστερείται από άσυμπλήρωτες συνδρομές ύπερβαίνει τίς 10,000 δραχμής. Κι' απ' αυτές ίσα-ίσα περιμένω να βγάλω τó χρόνο μου. Γι' αυτό παρακαλώ πολύ όσους δέν μού έστειλαν άκόμη τó συμπλήρωμα, να μού τó στείλουν τó γρηγορότερο κι' άς ξέρουν ότι πολύ δά μ' εύκολύνουν σ'τό έργο μου και δά τους χριστώ χάρη.

ΔΙΑ ΤΗΝ Ε. Σ. Ε.

Αδύτ' τήν έβδομάδα έλαβα τά έξης: από συνδρομητάς που στέλνουν πρώτη φορά: «Χαρίς τίλον». — Ο τραυματίας σ'τό χοριό, α' Από τίς Διηγέσεις τού παππού, — Α Πιθανόν λάθος. — «Ήλθε», — Νοκιά μαγειρική. — «Ο Ανάκλητος». — Τό καλό μου άναγνωσματ'ό κλα. — Α Πρωτομυστικός. — «Η μουσική». — «Φερεγγισμα». — Βενετιαν. — Παιδ. Πνεύματα.

Αδύτ' τήν έβδομάδα έλαβα τά έξης: από συνδρομητάς που στέλνουν πρώτη φορά: «Χαρίς τίλον». — Ο τραυματίας σ'τό χοριό, α' Από τίς Διηγέσεις τού παππού, — Α Πιθανόν λάθος. — «Ήλθε», — Νοκιά μαγειρική. — «Ο Ανάκλητος». — Τό καλό μου άναγνωσματ'ό κλα. — Α Πρωτομυστικός. — «Η μουσική». — «Φερεγγισμα». — Βενετιαν. — Παιδ. Πνεύματα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Ε. Σ. Ε.

Αδύτ' τήν έβδομάδα έλαβα τά έξης: από συνδρομητάς που στέλνουν πρώτη φορά: «Χαρίς τίλον». — Ο τραυματίας σ'τό χοριό, α' Από τίς Διηγέσεις τού παππού, — Α Πιθανόν λάθος. — «Ήλθε», — Νοκιά μαγειρική. — «Ο Ανάκλητος». — Τό καλό μου άναγνωσματ'ό κλα. — Α Πρωτομυστικός. — «Η μουσική». — «Φερεγγισμα». — Βενετιαν. — Παιδ. Πνεύματα.

Αθλῶσις:— Ἡ παρακοίτης πα- ραίτηται καὶ θλον τὸν Ἀβγούστιον. Μόρον ἀπὸ τῆς Σεπτεμβρίου θὰ δεχθῶ γὰ κομμάτια ἀπ' ὅσους ἔ- χουν ἤδη σταίλει.

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος:— α' Ἡ φωνή. Προβλεψα τὸ τελευταῖο τετράστιχο. Ἄν δὲν εἶ- ναι ἀντιγραφῆ, μαρᾶβο! Ἔχει κα- λὴ ἰδέα καὶ καλὴ φράσμα αὐτὸ τὸ ποιημάτων. — α' Ἐνθῆμος. Τρι- φρωτάτο. Αἰγίον ἀνεχτος ὁ στίχος, γὰ συνθετο σοβαρό. Ἐνα εἰς κ' ἔνα π λ η ν δὲν ταυρίζουν καθόλου. Τὸ σύνολο ὅμως ἀφίσει καλὴ ἐντύπωση. — α' Χωροτάκια. Μάρσιον. Νόστιμα καὶ καλογραμμένα. — α' Ἐνα γράμα καὶ φαίνεται. Ἔλασα διὰν διάθεσα ἰδιότητα αὐτὰ ἑλληνογαλλικὰ καὶ ἔπα- δι τὴν γὰ γελοῦσατε καὶ οὗτε, δὲν εἶναι πολὺ εὐκόλο νὰ κινῆ κανεὶς τὸ γέλο καὶ συγχοίως νὰ σατυρῆ τὴ γα- λλομανία ποὺ πίνει μερικὸς. — α' Ὁ Ἐξοτὸς μιλῶν. Ἄπὸ τὰ ἔξω- ἄνα λαϊκὰ. Ἄλλὰ τὸ διόρθωσα ἰ- γο, γὰ νὰ γίνῃ δημοσιονομία. — α' Ἀρ- χόντισσα. Ὁ Σεπτεμῖνος Ἀδρόφης μὲ γράφει: Ἐἶναι ποίημα τοῦ Ζαχαρία Παπαντωνίου, δημοσιευ- μένο καὶ στὰ Νεοελληνικὰ τῆς Β' τοῦ Ἑλληνικοῦ μὲ τὸν ἴδιον τίτλο. Ὅσοι δὲ Γενναῖος Στρατηγὸς μο- ρεὶ νὰ μετανοησῆ τὸ Γενναῖος Ἀν- τηγραφίτης.

ΕΚΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
[Ὁδὸν ψευδῶνων ἐγκρίνεται ἢ ἀ- νωνοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος, δρ. 2. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνεσοῦμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νο- εμβρίου 1930. Ὅσα συνοδεύονται ἔξω ἀ ἀνήκουν εἰς ἀνάθεμα, καὶ δεῖ ἀπὸ κ εἰς κοδίκισαι.]

Νέα Ψευδώνυμα: Τριμοσβίνων Ἀστέρι, α. (ΑΑ). Κόρη τῆς Ἰωνίας, κ. (ΣΔ). Κυπριακὸς Πόθος, α. (ΒΒ). Ἀμφὶν Γκατὲ, α. Ἀγνὴ Μακεδονο- σούλα, κ. (ΜΠ). Κανίς, α. (ΘΣ). Στέφανος τῆς Ἀδῆς, α. (ΜΦ). Ση- μαία τῆς Ἑπαναστάσεως, α. (ΣΦ). Ἀπελευθερωθεῖσα Ἀλασαίς, κ. (ΡΠ). Μεσομβρινὸς Ἀστέρ, α.(ΔΚ). Ἐνδοξὸ Μσολογιτικὰ, α. (ΒΧ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
Διὰ 1 ἔξω 3 τὸ πολὺ προτιμᾶται ἄσπρὰ 50 διὰ τὰς περικλίον 10 λεπτὰ ἢ λέξιν.

Μ.Μ. ἐπιθῶντων νάνταλλῶν: Ἡ Δευτεριὰ ἢ Θάνατος μὲ Ἰωάνν. τ. Τζογγ., Ἀνίδα Ἀρλεν., Ἀνίδα Φόξ Τράν.— τὸ Ἀήτητο Ἐδῶναι μὲ Γι- οντέξ, Ἀνιγ. τ. Νεολ., Ἑλληνοτάκια.— τὸ Σμυρναϊκὸ Ἀγογιάλει μὲ Μαχα- βαράτων, Ἐλεθῶ. Ἰωνά, Ζοήντ. Ζηη- τεῖς, Κοκομίνων.— τὸ Κύμα τοῦ Αἰ- γαίου μὲ Προσφυγοπούλα, Καλαμὰ, Ἀσπᾶκι.— ἢ Χρυσομαλλοῦσα τῶν Σφακιῶν μὲ Μαχαβαρ., Ἀριελ., Σεπ. Ἀδρόφ., Ρεζηνά.— ὁ Θοῦμος τοῦ Αἰ- αίου μὲ Βενιαμὸν Ἀνιμῶν, Γιούν- τεξ, Αἰμνλ. Χώβ, Ἡρώα 21, Θεῖν Εἰρήν., Ἀργινῶθ., Φλοισβ. Κυράν., Φράουλα.— τὸ Χίονι τοῦ Μπιζανίου μὲ Ἰσορῆ καὶ μὲ θλοκ ὅσοκ θέλου.— ἢ Σεχωροποπούλα μὲ Λικ. τ. Νεολ., Ἀα Φόξ Τράν, Τάδε, Ἀνίδα Ἀρλενίν.— ἢ Ἀγνὴ Μακεδονοπούλα μὲ Ἰαπὸν. δὲ Βωδρό, Ἀγγ. Φθι., Αἰμ. Χώβ, Σωφραζέι., Περονίξ, Μονάρεβ., Πλάσι. Πρωγιηπ.— ἢ Σεχωροποπού- λαντα μὲ Λικη. τ. Νεολ. Ἰαπὸν. δὲ Βωδρό, Κόμ. δὲ Δινιέρ, Μελαχο.

Αἰδ., Ραφαῖλαν, Βερβένια, Ἰου- μέταν. — τὸ Σμυρναϊκὸ Ἀγογιάλει μὲ Τζογγ. τ. Δευθ., Ἀδριαναθῆ, Ἀνίδα Φόξ Τράν.— ἢ Ἀσημονηθεῖσα Ὑπαρ- ξίς μὲ Ἐξοτὸν, Παναγὴ Νεορῶδ., Κυθαίσιον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἰὼνον τὸν Παριζιῶνον (ἔσπειλα καὶ ἔλλα ὅκτω) Ρουμειώτην (ναί, δικίον εἶναι νὰ λογαριασθῶν, ἀφοῦ ἔγινε αὐτὸ τὸ λάθος) Κῆμα τοῦ Αἰ- γαίου (ναί, θὰ τὸ σκεφθῶ κατὶ πρέπει νὰ γίνῃ καὶ γι' αὐτούς) Ἀμν. Παρθεν. (ἄδικα κοπιᾶται: αἱ λύσεις, διὰ νὰ λιμ- βάνωνται ὑπ' ὄψει, πρέπει νὰ στέλλων- ται ὅπως λέγει ὁ Ὁδῆγος τοῦ Συνδρο- μητοῦ) Χρ. Ἄλ. Ὁδ. (περιφέρει, διότι ἀντικειται εἰς τοὺς κανονισμοὺς) Ῥόδι- ον Ἀγγελοῦ (δὲν εὐληθῶ ἄκουα) Μέλλοντα Ἀθλητῆν (χαίρω τοῦ ἐγι- νες καλὰ γράφει μου) Ἀμν. Π. Γωστ. (ἔσπειλα ἐκ νέου 31αν ἀνοητικὸν γὰρ ὅσα γράφει) Μικρὸν Πᾶν (αὐτὸ τὸ παρα- μβι τῆς Κοκκινουκουφίτου εἶναι ἐκτε- νὲς γὰ τὴ Σελίδα καὶ πασιγνωστο- στείλε μου τίποσ ἄλλο, καὶ μὲ συνε- χεῖς δὲν ἐπιτρέπεται) Ἑλληρ Σ. (καλὰ ἦσαν δὲν ξέρω τώρα ἂν θὰ κληρωθῶν, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ στείλῃς κ' ἄλλο) Ἄσπιδά (γράμμα σου μὲ 4 δρ. ὡς τὴν ὥρα δὲν ἔλαβα) Χρυσομαλλοῦσαν τῶν Σφακιῶν (εἶναι τῆς Β' Περιόδου καὶ ὑπάρχουν) Ἰδεώδη Καρδιῶν (ἀφοῦ τώρα τὸ εἶδες, τώρα σταίλει τον) Τρα- ρουδιστῆν (περιμῖνον νὰ μοὺ γράψῃς καὶ πολλα) Σεχωροποπούλαν (διεθιᾶσθῆ) ἔχη, διὰ τὸν Διαγωνισμὸν θὰ μοὺ στεί- λῃς ἄλλας Ἀσκήσεις, θὼν ἰδῆς τὴν Προ- κήρυξεν) Μανεδον. Ἰδεώδες (ἀπατῶ ναι καὶ εἰς τὰς δύο ἐρωτήσεις) Σε- βινώ. Ρομάντζον (ἔλαβα, ευχαριστῶ, ἔσπειλα) Μυστηριώδη Κυρία (εἶναι καὶ ἔχει) Β. Σαράβαν (ἐληθῆσαν) Κω- σιάνην Πλ. Ζαχαρίαν (μὲ τοὺς φίλους τοῦ Εὐλόκαστρον) Σαντεκλιέρ Σμῆρ- ναϊκὸ Ἀγογιάλει, Ἀσποδρακίον, Σαο- δανῶνται, Ἄλ. Συμμεωθῶν, Μσο- ρηκα κλπ.

Μαρίαν Γ. Φερ., Πέτρον Ἡο. (ἔλαβα, ευχαριστῶ).
Μυροβόλον Κρίον, Ἀστρον Γά- τον, Ἀμφὶν Γκατὲ, Μεγάλην Ἰδῶν (ἔσπειλα).
Ἐἰς ὄσους ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 27 Ἰουλίου, ἀπακινήσω εἰς τὰ προσεχῆ.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ τοῦ ἐκδοθέντος 24 τόμοις ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἔ- ξῆς ἔννεα: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος καὶ 24ος.— Ἐκαστος τόμος δραχ. 5, ταχυδρο- μικὰς δὲ ἀποσταλλόμενος δραχ. 5,30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν καὶ δρ. 5,60 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1919) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό- μοι, 26 ἐν ὄλκ.— Ἐκαστος τόμος δραχῶν δρ. 15 καὶ ραμμένους δρ. 17. Ταχυδρομικὴ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προστίθεται εἰς τὰς ἀνω τι- μάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν λεπτὰ 50 ὁ ἀρραφος καὶ δρ. 1,50 ὁ ραμ- μένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν δρ. 1,50 εἴτε ἀρραφος εἴτε ραμμένους.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ", ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΤΙΑ ΚΑΙ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ

ΑΣΑ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης μὲ (60 εἰκόνες) δρ. 8 καὶ ταχυδρομ. δρ.9. **Τὸ Θῆμα τοῦ Φθόνου** (μὲ 20 εἰκόνες) δρ. 6 καὶ ταχυδρ. 6,50. **Ἡ Μούσα τῶν Παιδῶν** (ποίη- ματα) δραχ. 3 καὶ ταχυδρ. 3,30. **Παιδικὸν Ἰνεύμα** (3 τομίδια) ἑκαστοῦ δρ. 0,50 καὶ ταχυδρ. 0,55. **Ἠρώς ὁ Νικίον** (μὲ 24 εἰκό- νες) δρ. 6 καὶ ταχυδρ. δρ. 6,50. **Ὁ Πυρρασιπότης** (μὲ 24 εἰκό- νες) δρ. 6 καὶ ταχυδρ. δρ. 6,50. **Ὑπὲρ Πατρίδος** (μὲ 24 εἰκό- νες) δρ. 6 καὶ ταχυδρομ. δρ. 6,50.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 1890ου Διαγωνισμοῦ Ἀσπῶν Ἰουλιῶν—Ἀγοστότου. Αἱ λύσεις δευτε- ραί τῆς τῆς Ὀκτωβρίου, ἀλλὰ καὶ πρῶ- νος τῆς προδοσίας ταύτης δρ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ, ὅσοι καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.]

502. Δεξιόγραφος
Κάποια προσταγὴ ἂν εἴσης
Μὲ θαλασσοταραχῆ,
Τόνομα κατοῦνου χώρας
Τῆς Ἑλλάδος θάκουσθῃ.
Ἐστέλη ὑπὸ Σαυρ. Κ. Ταλιμίδου

503. Συλλαβογράφος
Μία νότα κ' ἐν ἀγγίμῳ
Ἄν ἔξῃς τὸ ἐνόςσης.
Ποταμὸ τῆς Ἀσίας
Γνωστὸ θὰ φανερώσης.
Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Ἐνδοξοῦ Νίσης

504. Στοιχειόγραφος
Σερωξίωσα λαχανικὸ
Τοψαγα τὸ κεφάλι
Καὶ εἶδα μαύρο φόρεμα
Ἐμὲ νὰ περιβάλλῃ.
Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Ἀναγν. Ἑλλάδος

505. Στοιχειόγραφος μετ' Ἀνα- γρᾶμματος
Ἐμίμας τοῦ Ἰουλιῶ
Ἄν μὲ ἀποκεφαλίσῃ,
Τὸ λαϊκὸ μου ἀκοῦν ἂν κούψῃ
Καὶ μὲ ἀναγραμμάτισῃ,
Ἄλλῃ νῆσο στὸ Αἰγαίον
Εὐκόλα θὰ σχηματίσῃ.
Ἐστέλη ὑπὸ τ. Φιλοπάτη. Ἑλλῆνος

506. Μοσαϊκὸν
Ζαβανλὸν καὶ Νεφθαλεῖμ
Καὶ μαζὶ τοὺς ὁ Ρουθῆμ.
Μὲ τὸν Ἰωσηφ στὸ τέλος,
Ἄπὸ ἑνὸς τοῦ δαυελίου
Ὅχι περιττὸ τοὺς μέλος
Κί' ἀδελφὸ τοὺς σχηματίσω.
Ἐστέλη ὑπὸ τ. Ὑψηλοῦ Διευθεσιβάνου

507. Ἀσκή
Νάντακατασθῶν οἱ
ἄσπερικοί διὰ γραμ-
μάτων ὅσως, ὅσως
νάνταγιθῶνται: ὀρι-
στονίας,δμηρικὴ βα-
σιλόπαις καθεῶς,
ἀρχαῖος ἦρας: δια-
φωγίως δὲ ὄρατα Τέχνη καὶ βασιλό-
παις μητροκτόνος.
Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Ἰσῶας

508. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων
Ρῆμα—ἀριθμὸς—ἀριθμὸς + (Πόλις
τῆς Ευρώπης—νῆσος τοῦ Αἰγαίου)—
φθόγγος + (Ἡρὰ ἀκράστος—ἀνωτα-
μία)—φθόγγος + (Θεὸς Αἰγύπτου—
ματῶρον)—ἀνωταμία.
Ἐθροισμὸ ὑπολοπίων: Τόρανως ἢ
Ἄγιος.
Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Τόσκας

509—511. Συμπλήρωσις ὁ- σων.
1. — αἶν —
2. — κόσμον — σιγῇ —
3. — πρὸ — τέλος —
Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Κωνσταν- τίνης

512. Ποικίλη Ἀκροστιχίς
Τὸ πρῶτον τῆς πρώτης τῶν τῶν ζητουμένων λέξων, τὸ δεύτερον τῆς ἑτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ ὁ καθεστῆς, σχηματίζουσι ἀρχαῖον ποίη- μα 1, Χρονικὴ διαίρεσις, 2, Ἡμέρ. 3, Ποταμὸς τῆς Ἀφρικής, 4, Νῆσ. Πόλις τῆς Ἀμερικής, 5, Ποταμὸς Ἑλλάδος, 7, Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Φάλας

513. Φωνηεντόλιον
* - γν - τ - ὦν - κτ
Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ροδῶνον Ἀργί- ου

514. Γρίφος
τὸ τί ται τὸ
ο ε ται τι
Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Τελομοπολιτικῆς

ΛΥΣΕΙΣ Τῶν Πνευμ. Ασκήσ. τοῦ φθλοῦ

296. Ἀκρημίδης (ἀκρημ. κρημίδης.)— Ἰσημῆν (εἰς μί, γι.)—298. Δευτεριῶ- μων.—299. Τὸ γράμμα Σ.
300. ΝΙΚΗ 901. Α Γ Α Γ
Ι Ο Σ Η Α Ο
Μ Μ Β Μ Μ Β
Κ Ι Ν Α Σ Ο Υ Η Λ
Η Ε Α Υ Σ Ο Υ Η Λ
Θ Α Ψ
Ι Ο Ρ
Π Σ

302. ΚΑΡΠΗΝΘΕΙΟΝ (ἔσπειρα, Ραβίνος, Πάρι- σός, ἔννεα, Νάρκισσος, Πηλὸν, Ἐξοτὸν, Ἰατίος, Ὁσπῆς.)— 308-301. Ἀ ἔστω Τ: Ἀ ἔστω Σ: μιστὸ Κ ἄνω, κρᾶτος, βᾶτος.— Μ Α' ἌΛΛΑΣ: ΘΕΙΑ, ἨΠΑΡ (ΔΘΗ) ΔΕΠῶν, ΑΙΛᾶς, ΣΑΡῶν. Β' ἸΝΩΣ: ΑΡΧΗ, ἸΡΨ (ΝΑ' ἄς, ἘΡΡῶν, Ἰ Χιός, ΣΗΕτός) Γ' ΑΘΗΝΑΙ (Ἄσπ. Θεῖα, Ἠπαρ, Νέος, Ἀσκή, Ἰσπ.)— 309. Ἀρρατος ὁ κῆπος, ὄρατα τὸ κη- νάνα.—310. Ἡ σι σπ ἢ τ οἰ εἰς ἡ ν ἢ ὁ σ ο σ. (εἰς ἴδ ἂν τῆς νεαίσι- μος.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἔξω 10 τὸ πολὺ λέξων μὲ δεῖ- σσοῦται δρ. 2 (ὁ ἐλαχίστος δρ.) Πρὸς τῶν 10 λέξ. 20 λεπτ. ἢ λέξιν, μὲ μιστὸν στοιχεῖο λεπ. 30 καὶ μὲ κεφαλαία καὶ Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

— [Κ—254]

Ζητῶ ἀναλλαγὴ Μ. Μυστικῶν. Πατρῶν: Ἀμφὶν Γκατὲ — [Κ—255]

Στὴν Προσφυγοπούλα καὶ Προσ- φυγοπούλα τὸν Καθηκότος καρδιανὸν λυπητήρια. Βιντωσ.

— [Κ—256]

Πρόσφιν Ἠρωϊκήσις (διεθιᾶσθῆ) παρακαλῶ, εἰς τὴν μητέρα σου, πολλαῖς μου, ευχαριστίας.
Ὁρᾶ Ἀνιμῶν — [Κ—257]

Μικρὸς Γόν, ἐγκάρτια συγχαρητήρια διὰ τὸ τετράδ. τῶν Μ. Μ.
Νύμφη τοῦ Ἀσπῶν — [Κ—258]

ΡΕΑΛΙΣΤΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ
Ἔχοντα νὰ περὶ μέσο του οἰκονομ- ἴου τοῦ ρεαλισμῶ μετὸ ρεαλισμῶ που σκοπεύεται— σκίερὸ δεικνῶ— οὐρανοῦ τῆς ψυχῆς μου, προτιμῶ τῆς κόπης ρεαλιστικῆς ἐρωτήσεως:
1.— Στὸν ὠκεανὸ τῶν ἰδεῶν σου, καὶ ἔχει τὴν ἔσση τοῦ ἀπέναντου βροῦν.
2.— Πῶς φτάνει κανεὶς τὴν ευχήν; Στὴ διάθεσιν οὐκ ὁ Ἀβγούστιος θὰ βραβεύω.
ΕΛΠΙΔΟΠΛΑΣΤΗ ΠΟΡΦΥΡΑ
Διευθυνσι: Ἀέλα Καλλίνου, Παῖρ. Φάληρον.